

Sy-li spēwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spēwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će

F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicizščetni w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Quasimodogeniti.

Kol. 3, 1—4.

Jutry, tež mlode jutry, kiž džěńša mamy, naš wažnje na to pokajaja, ščo ma nam žiwj Chrystuš prajicž. Wone nam našče mjeno do pomjataka wołaja: ščesćijan. Ščesćijan to je po prawom Chrystian abo Chrystušowy. To mamy byčž, tajžy šmy prawi. Š Chrystušom žiwj byčž — to wostanje potajnstwo ščesćijanstwa! Na to naš tež našch text wjedže, kiž šo šapocžnje: Šče-li my š Chrystušom stanyli, dha pytačže, ščož je horjefach!

Ščesćijenjo, budžče š Chrystušom žiwj!

1. D žiwjenje w šwjatej wyškofczi! „Pytačže, ščož je horjefach!“ Chrystuš je semju wopusčezil a tak rjez něšto lěpsche, wyschšche dozpicł. Jeho horjefacže šjewi, šo je dobył nad šwětom, a ščož w šwěcže je. D tak wjele bėdženja je tu mēł se šwětnym a se šlym, tón šwjaty!

Prěnje pomyslenje pschi tym je, šo tež my w šwěcže to najlěpsche njenamałamy. Ale ša Chrystom hładajo, š nim w duchu šjednocženi to prawe a krašne namałamy. Šusto šo spēwa, hdyž dwaj šlubjenaj pučž š woltarjej pschindžetaj a chzetaj do žiwjenja w hromadže wustupicž: Jesu, přjedy dži nam tu na semi. To je prawy ščesćijanški spēw, a někotry, kiž hewał mjenje wo ščesćijanškie rodži, šebi tajki šherlušch lubuje a njeby rady jeho parował.

My mamy tu delkach šwoje džělo a šwój nadawł, njeh šmy frejni, njeh mandželszy, ale myšł š tym špokojena

njeje. Na semi nosy šhodžitej, a tak nusne tu matej! Ale wotnyknjeny tónž leži wyschšcho. Čžělo pschěbywa proch wot procha, semja wot semje, w niškofczi, ale duch pyta wyškofcž. Wjele jich wjasnje w čašnym, ščož runje woczj widžitej a wuschj šlyšchitej, ale domišna leži tola ša naš we wěcžnym. To je prawy jutrowny šynł a šlink:

Šdže namaka dušcha šwój štatok a dom?

Ščo kryje ju se šwojim šwarnowanjom? —

Wón njeje tu, dom dušche je horjach, hdyž we šwětle šu.

Ščesćijenjo šo ženje wot šwojeho Anjesa Jesom Chrysta džělicž ani wottorhnyčž njemóža. Šdžež Chrystuš je, tam jich myšł šteji. Šaž někotry na šwojim wutrobnu wopon abo medaillon jeneho lubeho čłowjeka nosy a tak šwoju lubosć š tym š njemu šjewi, tak ty, kiž chzešch wěrnj ščesćijan byčž, teho Anjesa, kiž je čže lubował, šo ša tebe podał, ša tebe tež štanył, jeho we wutrobje nosch! „Pytačže“, pišche šwjaty japoschtoł, „ščož je horjefach, hdyž Chrystuš je.“ Pytačže to wyškof! To šwjate a bójške je tež to wyškof. Šawoł we šwojim liščže psched šawjedženjom psches pohanski wobkhad warnuje, pschede wschēm psched wobžranštwom, wopikštwom a nje-póžčiwosćžu. To je wopravdže něšto niške! Štót njeh ma na tym dosčž, hdyž šwoje čželne žadanje a čžerjenje špokojaj, Boži čłowjek ma wyschšche pytačž. D kelto po šwonkownym wyškofe štejaznych ludži, wošebnych, wucženych w tamnym teži, ale šnutsčach jim wyškofcž pobrachuje. Woni šu gmejn a nišy! A někotry psched šwětom nje-

wobkędźbowany cłowjeť steji hinať, wyřoko: řwoje řadofcze do wufdy wofmje, jako cřiřty, řwjeczeny přches řemju dze, wěru a pobořnosć we wutrobje! So by nařch narod řo řařo dohladať, řak to řchefcřijanřke ludy pořbėha, řak wone to přchirodžene porjedža. A ty, njemořeřch ty wřchėdnie tu wufnyć, hdyř wřchitko wotkladuješch, řchtoř njebjeřte njeje, ale řemřke: řidženje a řlōřć — njedufchne a řhniķe řeczenje. řslyřch japořchtoľa, řiř napomina: řjelhajeće jedyn na drugeho. řny mamy wjele bole řchefcřijenjo w řkutku bywacź. řořdy džen mamy řo do wyřokofcze pořbėhowacź. řōn je woprawdže ř řhryřtuřom řiwny, řchtoř je řo řnutřkownje přchemėniť, na njebjeřte w duchu přchėřadźiť a pyta — řprawnje pyta, řchtoř je ř tamneho řbōřneho řwėta!

2. řchefcřijenjo budźće ř řhryřtuřom řiwi! ř žiwjenje w potajnej krařnosći. „Wařche řiwjenje je potajene ř řhryřtuřom w Bořy.“ řkōtry řjany poklad abo dro-hotny řchaz wobředźi, řiř jehō řbořowneho cřini. řōn ma řo ř nim řa bohateho, njech teř to drugeho woczi nje-pytnu. řak řchefcřijenjo ře řwojeje wěru a nadźiju na teho řnjeřa řeřom řhryřta! řemu nėhdy pohanjō, řiř bėchu ř cřelom a duřchu řyle na řemi, njerořymjachu. řeř dženřa je mnohim to najlėpřche w nařchim řchefcřijanřtwje řuřa wėř. řprawdořć, mėř a radořć we řwjatnym řuchu, řchto řnaje to hluboko dořć? řōn je řnutřkownje řbōřny, ma potajnu krařnosć. řrugim řnano je nadpadny. řřwėť rady tajkeho přchima a wuřmėřcha.

řlaj, woni řu řwonkach te řazpjene dźeczi,
řōn řwėť jich řa hrořnosć a řa nićo ma.
řlaj, řnutřkach jich lubořna řjanofcź řo řwėćzi,
řeř Bohu a cřlowjeťam wonjenje da. —

řnjeř řeřuř řam praři: řdyř ja ř wam přchincź budu
A řjewicź řo řwėtej, dha řjewicź teř chzu
řu wėřjazu njewjeřtu přchėd řwėťom řhudu
We krařnosći bjeřbōřnym ř nařtrořenju. (631, 2. 6.)

„řdyř řo řhryřtuř, wařche řiwjenje, řjewicź budže, tehdy budźecze teř wy ř nim řjewjeni w krařnosći.“ řo je ta potajna krařnosć. řdyř řože řłowo řnaja a wěru we wutrobje nořcha, tam je řnata, wėřta. řa cřelnej woczi widźicź njeje. řwėdomofcź ma řu řamo řa njemořnu. řle řak je řawoľ řbořowny w njei, řiř řebi řada wotřal cřahnyć a přchi řhryřtuřu być! řak řbōřny tamny teľko czerpjazy řkalz, řotryř bėřche přchėzo tajki řmėřny a na řwojim řlōn-cřenju ř lėkarjei džeřche: řa řym hotowy, ja mam wodacze hřechow. ř wulke potajniřtwō řwjeczeneje wėřjajeje duřche: řhryřtuř je jeiny wumōřniť! ř nim ma wodacze hřechow, řiwjenje a řbōřnosć. řny nićo řami njeřřmy, ale řōn řnjeř je wřcho. řōn nařche řiwjenje tu a nařcha krařnosć tam. řajřa budže to krařnosć! řutrowny czař je wjeřelny czař. řudź radořće poľna, duřcha, řotrař řy ř řhryřtuřom řiwa!

ř njebjeřam chze řo řiřom dawno nam,
řnjeře, pomhaj nam teř tam! řamjeń.

M. w M.

řčerpliwořć.

řajwjeřche czerpjenje je řōn mėľ, řiř řu „jehny řože“ mje-nowany. řam njeje mōřno, prawje dorořymicź, řajki mjecź je řo řhryřtuřej přches wutrobu dřeľ, jako na řchřiřu wumōľa: řlōj řožo, mōj řožo, cřeho dla řy mje wopuřchėřiť? řo je řak řtyřtne wolanje byľo, řajkeř jo priedy nićto řkřřchal njeje a nićto wjazy řkřřchecź řřebacź njebudže.

řle tuto czerpjenje njeje hjeř mnta wotřalo. řako bė řōn

řnjeř řtanyľ a te czerpjenje, řiř bėchu řemu jehō hlōwu řōřdřeľe, řoř-
teptane na řemi lėřachu a řōn řchřiř, na řotryř bė řo wudychať, bė na řchřiři řořrubany, a wōn mėjeřche přchėd řobu to řyle wu-mořene cřlowjeřtwō, dha je wōn řbože we řwojei wutrobje řacźuľ, řiř řemu wřcho czerpjenje bohacze řaruna.

řny jako řchefcřijenjo řmy přches řchcřenizu pod řchřiř řhry-
řtuřowny a teho dla teř pod wjele czerpjenjow řtajeni. ř mladych lėtach je řich dře mjenje, ale ř lėtami wone přchibėraju. ř bjeř nich nićto njeje. řdyř řebi teř na nėłotryřmřkuli nahladatřch, řo řaneho nima a řemu jehō řbože řawidźiřch, dha řo myľiřch. řrařchej řo jehō, dha řhoniřch, řo ma wōn řnano czeřřche břeňjo dyřli ty, a hdy by ř njemu přchřiřchōľ a řo ř nim mėňjal, by řebi wjele czeřřche czerpjenje domoj njeřľ, hacź řebi je ř domu njeřeřche.

řřcho czerpjenje pak chzemy njeřć w nadźiji. řřchako wėmy, řo nam řōh czerpjenje teř ř nařcheye czerpjenjewe řlōny řlōncřnje wřchė wuľama a nam wėňř trajazeho řbořa na hlōwu řtaji. ř je nam czeřřto, we řwojim czerpjenju řo řpokojicź, dha pohladajmy na wbohich pohanow. řčėřřnosćow maja woni wjazy hacź my, a do řich cřmy řim řana hweřda nadźije na řbōřnu wėćřnosć njeřwėćzi. řny řmy wo wjele řbořoniřchi, řotryř přchėzo to dopomnjecze na přchichodnu krařnosć řař wolkřewjazy woliľ do wřcheye nuřy pada.

řuř budźmy pak teř řčerpliwi a wjeřeli, jako cři, řiř řu na puczu do njebjeřkeho řerufalema a na wėćřne jutry!

řeřuř je řiwny!

Dobrywarjo, ř roma řtanjenny,
řřchewinjerjo wřchitkich cřmownych mozow,
řiř řwėť hřėřchny ř Bohom řjednať řy,
řřwėťlo řy wřchėch cřėmnych řmjertnych nořow!
řudź wot dženř řa czařny přchichodne
řłoje řiwjenje cři řwjeczene.

řhwalcze řo mnu řřyna řawita,
ř řudy ľaw nad njepřcheczelom doby,
řřmjercze řtrach mōř hele rořlama,
řako ř dobywarjom w heli pobny;
řyřřtaj ř hłōřom, hřėřchny cřlowjecze:
řeřuř do wėćřnosće řiwny je!

řloria! czerť, hela řchėpota,
řdyř wřcho wyřta: řbōřniť ř roma řtanyľ!
řiwjenje twōj lud, o řnjeře, ma,
řřėřcha, řmjercze řwjař wot njehō řpany;
řuř wōn, wumōřenny, řamože
řřluřicź nėťko w twōjim řraleřtwje!

K. A. Fiedleř.

řřicha myřľ.

We řwoneřach bėřche bur ř mjenom řmichal. řōn řwėru ře mřchi řhodžeřche. řas wōn ř jenemu přcheczeľej džeřche, řo je wōn řam řōn jenićki w řylej wřy, řiř je řo ř řiwej wėře wo-brocziť. řuř tamny džeřche: „řdyř ty řa wřchōn řōn czař ani jenićkeho ř wėře domjedľ njeřřy, dha twōje řchefcřijanřtwō teř wjele winojte njebudže.“

„řchto?“ wuwōľa řmichal, řo ř hnėwom wřchōn řapřiwřchi,
„ja dhyřju wina być, hdyř řo druřny njewobrocza?“

řamny na mėřće pytny, řchto řmichalej hiřcze pobrachow-ařche, a jehō napominařche, řo by řwōj hnėw wotřolořiť a řo wo cřichofcź řrōřowal. řuř řo nařchemu řmichalej woczi wote-wriřchtej. řōn řpōřna, řo bė jehō dotalne pobořne wuczenje a

czinjenje zgle njewuschne bylo, dokeľz bē domach se swojej nahlo-
jeću tych swojich jeno czwilował, město tego, so budźišche jim dobre
ficheščijanske snamjo dawal.

Wschón frudny dla swojeho dotalnego žiwjenja poda so
wjeczor k měru a w nozy proščesche swojeho Boha w nutrnej
modlitwie, so by jemu nad jeho nahlošču dobyć daľ a k czicho-
jeći dopomhaľ. Kano s tym twjerdym pschedewščom na swoje
džělo džěšche, so ženje wjazy wot hñewa wobkrujeć njedacž.

Sako chyzšche nětko s konimi na polo jěcž, njenamata komoty
na prawym měščje wišajo, ale wonkach na wosy, hdžež bē so na
nje zylu nóz desčecž laľ. Wschón měrnny Michal k pohonczej džěšche,
kiž bē to samowat: „Lěpschi pak tón grat psches to tež njebudže,
hdžž zylu nóz w desčecžu wonkach leži.“ Bohoncž so maľo nje-
džiwasche, so jeho hospodar takle měrnje rěčesche, sčtož hewal jeho
waschnje njebē. Bórny na to Michal do kuchiny stupi, runje jako
šluzobna džowfa sčtlu puščjezi, so so s wulkim ropotom rostraj.
Ta holza bēšche šebi pschedewšala, so šebi tón krócž hospodarjowe
hrimanje lubicž njeda, ale so chze, je-li so by jej pschehrubje pschi-
šchol, šluzbu wupowjedžicž. Tola kaľ so džiwasche, jako jejny
hospodar zgle měrnje rjekny: „Mó, tebi drje budže tež žel, so bu
šchla rošbita!“ Ta holza, njewjedžo sčto wotmolwicž, džěšche na
to jeno: „„Sčtoda wo te pjenješy!““

Wjeczor, jako Michalowa žena psched durjemi stejesche, šužob
nimo džěšche a měnjšche: „Se dha Michal džęńša do města wot-
jěľ, abo je šnano sšhoril, so je wscho tak czišche na kuble? Sa jeho
hiščeže džęńša sa zylu džęń rejicž nještyšchach!“ Burowka pak
wotmolwi: „„Mój Michal džęńša s dwora pschjšchol njeje. A tež
mi je nadpadło, so je tajki měrnny a czichi. Sa woprawdže nje-
wēm, sčto je so s nim staľo!““

Tež nasajtra Michala ničto wotacž nještyšchjesche a psches
zylu wješ so ta powjescž rošnješe: „Michal je so swojeje nahloščje
wšdal a je počal czichi bycž.“

Sarjedu pschindže k njemu jedyn jeho pscheczelow s někotrymi
mlodymi wješny, kotřiz chyzchu se sččipatyimi šlowami Michala
k hñewej wabicž. Na wschelate waschnje to špytachu. A hdžž
bēchu doľho dosčž rěčeli a Michal měrnny wostaľ, tón pscheczel
džěšche: „Alle Michale, dasch šebi ty tajkele šłowa tutnych njesrašnych
hólzow lubicž? Na twojim městnje bych jim kóždemu jenu šelenu
sa wuschy daľ!“

„„Daj,““ Michal wotmolwi, „„hdy budžichu šebotu ke mni
pichjšli.““

Tak woni šašo cžehnichu. Tón pscheczel pak Michala na boľ
wša a so jeho praschjesche: „Michale, mój šmój wot maľošče psche-
cžej byľoj a ženje cže ja tajkeho czicheho nještyš widžal, kaž wot
šandženeje njedžele šem. Šraj mi tola, sčto je do tebe šajělo?“ A
nětko jemu Michal powjedasche, sčto je so s nim staľo a kaľ je so
swojeho hrěcha dohladaľ. Michalowa mandželška k nimaj stupi a
rjekny: „„Wjele lět šym pod jeho nahlošču cžerpila, a nětko je mój
muž wschón hinajšchi. Duž pak dyrbi mi nětko tež pošacž, kaľ
bych ja swoje šłabosčje a wopacžnosčje wotpoľožicž mohľa.““

Michalowe wobroczenie pak njeje jenož jemu a jeho domej
pomhaľo, ale tež druhim wješnyanam. Tych bē wo wšy wjele,
kotřiz so praschecž počachu: „Sčto mam tež ja cžinicž, so šbóžny
budu?“

Hrěchi na Bozej wasy.

Dwē žonje w Ruskej do kłšchtra džěšchtej. Ta jena s njeju
bē so psched lětami cžěžko pschehršchila. Wona šwój hrěch šabyčž
njemóžesche a jejne šwědomnje ju wo dnjo a nozy tyschjesche. Tež
džęńša šrudna po boľu swojeje towaršchki štušasche a džěšche: „Ach,
sčto šym ja tola do hubjeneho cžłowjeka!“

Sejna towaršchka bē žena, kiž na so džeržesche. Wona by
pschezo jara na to kēdžbowala, so by ničto na nju ničto prajicž
njemohľ. Ta nětko k tej drugej rjekny: „„Sa cži rada wěrju, so
masch wulku bojosčž psched Božim kšostanjom. Twoja wina je
wschaf tež woprawdže jara wulka. Sčtož pak mje nastupa, móžu
so psched Bozej martru w zyrkwi bjeses wscheje bojosčje pošacž.
Zgle cžista a bjes hrěchow wěšo tež nještyš, ale porno twojemu
hrěchej šu te moje jeno malicžnosčje, kiž ani rěcže hódne nješy.““

Šdžž tak mjes šobu rěčesčtej, do kłšchtršesje zyrkwe dóń-
džesčtej. Tam so psched Bozej martru pomodlišchtej a na to so
podaschtej k šamotarjej, kiž zgle šam we šwojim lěku bydlesche a
šotrehož ludžo dla jeho mudrosčje a šprawnosčje sa šwjateho džer-
žachu. Temu powjedaschtej, sčto kóždú cžiščesčjesche. Tón šamo-
tar na wobej pošluchasche a na to tej přenjej pschifasa: „Dži a
pschinješ we šwojim šchórzušche wulki kamjeń!“ A tej drugej da
wón do jejneho šchórzucha wjele maľych kamuschkow našbēracž.
Wobej džěšchtej a so bórny šašo wrócžišchtej. Šsamotar taj šchór-
zuchaj wša, jedyn do prawizy a tón drugi do lěwizy, počježka wobaj
a džěšche: „Wobaj šchórzuchaj štaj jenaf cžěžłaj. A runje tak je to
s waju hrěchami. Ty“ — tak so k tej jenej wobroczi — „masch
jedyn hrěch a tón je wulki a cžěžki. Ty pak“ — tak k tej drugej
rjekny — „masch drje maľe hrěchi na šwědomnju, ale tych je wjele,
a na Bozej wasy šu wone runje tak cžěžke, kaž tamneje hrěch. Ty
wo ničto lěpscha nješy, hdžli twoja towaršchka.“

Duž buschtej wobej woczki wotewrijenej. Wonej woteńdžesčtej,
pošorjeschtej so psched Bohom a jeho hnadu pyšaschtej.

Kroczenie sa Jesukom.

Jesu, pošalž nam

Drohu k njebjękam;

Naž ty wodžišch, tak my džęmy,

Tebje šwěru ščěhujemy;

Wjedž naš sa ruku

Wótzej do domu.

Chze šchizž nastawacž,

Daj nam twjerdže štacž;

Tež dnj cžěžke pschekrocžimy,

Šorja dla njech nješkoržimy;

Wšchal psches tyschnosčje

Našch pucž k tebi džę.

Šdžž nam bolosčž tu

Šima wutrobu

Abu druhich dóńt naš rudži,

Dha twój Duch njech ščęćpnosčž šbudži,

Dušchi pošaze

Šbóžne šłonczenie.

Našch šhód rjaduj ty,

Doniž žiwi šmy;

Chžesč naš w cžernjach, wóštach wodžicž,

Chžyl tež s cžernjow róže pľodžicž;

Šunu pak nam daj

Wěcžny šbóžny raj!

F.

Stajej wscho do Božeje wole!

A D. Lutherej ras jedyn jeho pscheczelow pschindže a jemu
škoržesche, so so jemu hubjenje wjedže, so njewē, sčto šapocžecž,
a kaľ so jemu ničto njeradži. D. Luther wotmolwi: „Mój psche-
cželo, ty šy šam na tym wina; wschalo kóždý džęń pošyšch:

Tvoja wola bo stani! Njehajšč mječ, so bo czi po Božej woli dže, ale chzešč, so dyrbi po Tvojeje woli hieč, dha spėjaj: Wótče naš, kiž by w njebiešach, šwjećene budž tvoje mjeno, pschidž k nam tvoje kralestwo, moja wola bo stani!"

Našč pscheczel pošluchasche i wobemaj wuschomaj, pschemyšli šebi Lutherowe wotmolwjenje a džješche potroschtowany a spofojenty domoj, šo na dalsche do Božej wole pschepodawšči.

Sa wokomik w heli.

Sedyn wojerški wyschšči ras hluboke podkoptki wopyta. Wón mějesche bohuzel to hrošne wašchnje, so tak njehašbicžiwje šelesche, so bychu šo pobožni ludžo wopravdže grawowali. Pobožny hewjer mějesche nawdawł, jeho we hlubokich podkoptach wokoło wodžicž, a tón wyschšči šašo tak hrošnje klješche, so šo jeho wodžer jara nad tym rudžesche. Hdyž bē šebi wscho wobhladał, wobaj šašo do bowa stupiščtaj a snamjo dasčtaj, so bychu jeju i hlubiny šašo horje šezahnyli. To trajesche, dokelž bēchu te podkoptki jara hluboke, šhētro šhwilu, šchtož wyschšča trochu njemērneho šezini. Štōncžnje wón k temu džēlaczerjej džesche: „Hdyž šu tute podkoptki tak hlu- bole, tak daloko budže drje hake do hele?“ Tutu škladnosč našch pobožny hewjer wuži a wotmolwi: „Sa wschaf tež njewēm, tak daloko mohlo do hele byč, mēnju paš, hdy by šo naju šchtryf rostorhnył, so byščeže tam ša wokomik byli!“ Tón wyschš w- mjelny a je šebi wot tehdy šwoje klecze na pschezo wotwucžik.

Dobra wuczba.

Murjer Šan Patoka bē runje šašo trochu wotthorik. Šhorosčž bēšche jeho teho dla tak šobu wšala, dokelž bē šo šhētro do picža nawucžik. Dženša nētko štejesche psched wotnom a hladašche won na hašu, tak šo tam desčez lijesche. „To njech wutraje, šchtož chze“, šabōrcža štōncžnje, wša klobuk a chzyšche i domu do forcziny.

Šižom durinu klinku w ruzy džeržesche, duž na jene dobo štejo wosta, pschetož i pōdłanskeje kuchiny jemu hlošy jeho małych džēczi do wuschow kincžachu, kiž bēchu šo do žiweho rošwēczo- wanja dale. Wczipny Patoka pošluchasche, šchto maja te džēczi wucžinjecz.

„Sa njecham pschezo to šamo hracž“, šaklincža jašny hloš maleho hōlcžka, chzemy nēšchto druhe hracž.“

„Sa wēm“, radžesche jeho šaršči bratiš, my chzemy hracž, so je našch nan pjany. Sa šym nan, ty, Šilža, šy macž, a ty, Leška, šy Leška. My paš dyrbimy hracž, jako by šo to wopravdže wscho tak štało.

Sa durjemi pošluchazy nan šo šacžerwjeni, ale pošluchasche dale.

„Ale by to tež“, wotradžesche tōn najšaršči, „našchej lubej macžeri prawje było, so tak pjaneho nana hrajemy. Wy tola wēšče, so pschezo placže, hdyž je nan pjany“.

„Wona to tola njekšyšči a prajicž jej to tež njebudžemy“, šmērōwajche tōn mlōdšči tyč druhich. „A pschi tym tola jeno tak čžinimy, jako by nan pjany domoj pschischol. My tola pjeni nješymy.“

Tōn šady duri štejazy muž šatšepota.

„Šaj“, prošesche mała Leška, „to dha budže žort“.

„Duž dha“, wotmolwi Šilža, „chzemy to hracž. Ale hdyž dyrbju ja macž byč, tak jara paš mje bicž njekmēš, tak našch nan macž bije, hdyž je pjany“.

Tōn, wo kotrymž džēczi tu rēcžachu, šo lēdma wjazy na noho- maj šđerža.

„Ach, hluposčž“, šmērōwa Šanł šwoju šotru, „mēnišch dha ty, so chzu cze šabicž? Hdy bych cze tak bił, tak našch nan našču macž,

by žyly tydžer we ložu ležecz dyrbjala. Potajkim nētko chzemy šapocžecz“.

„Duž chzemy čžinicž“, radžesche Šilža, „tak bē to šandženu šobotu. Ty, Šanko, dyrbišch šo i durjemi nuts motacž, tak to nan čžinjesch. Sa wosmu Lešku na klin a budu runje tak šrudne wo- blicžo čžinicž a placacž, tak to macž čžini, hdyž wona na nana w nožy čžata, a ty, Leška, šmorcž, jako by špala.“

A Šilža wša Lešku na klin a Šanł, so by potom jako pjany nan šo i durjemi nuts walil, chzyšche najpriedy se jštrwy a wotewri durje — a šady nich štejesche jeho nan. Wón rucže šrošmi, so je jeho nan wēšče wschē jich rēcže šlyšchal a wustrōža šo teho dla jara.

„Ššny šo tu, Šanko“, džesche jeho nan k njemu, „pschestaščže i hracžom.“

„Šaj“, wotmolwi šynt.

Patoka rēcžesche dale: „Placže macž husto?“

„Husto niz“, wotmolwi šynt, jeno hdyž — jeno hdyž —

„Nō, hdy dha?“ prošesche šo nan, „jeno won i rēcžu!“

Nō, hdyž šy ty, nano, pjany“, wurasy šynt štōncžnje šatšche- potawšči a šo šacžerwjeniwšči.

„Tak, tak“, džesche wón pomału, jako by wjazy prawje pschi šebi njehyl, „praj, Šanko, hdyžha je macž?“

Delach w pschitwarku, hdyž placže.“

Hdyž bē Šanł woteschol, šedžesche Patoka žyly čžas we šwo- jich myšlach, šebi hlowu i rukomaj džeržo. Wón šebi dotal ženje tak prawje na to myšlil njebē, šchto bē šo tola se šwojim wopik- štwom do njekšmanika šezinił. Nētko, hdyž bēšche šhorosčž jeho twjerdu myšl trochu šmjechžila, padny ta wuczba, kotruž bēchu jemu dženska jeho džēczi bjes šwojeje wole dale, na plōdnu rolu. Čžim dlēje šebi na to myšlesche, čžim jašnišcho pōšnawajche, so tak dale hieč njemōžesch, hdyž šo a šwoju žyly šwōjbu škajecz njecha.

„Šaj, šaj“, pocža štōncžnje placacž, „ja šym hluboko padnył. A nētko dyrbi šo šamo moje džēcžo mje hašbowacž a pschede mnu šo šacžerwjenicž!“ Štōncžnje šo šhraba a štany. Wón bē šo rošbudžil. Mjelicžo džješche psches kuchinu, hdyž bēchu hlošy džēczi wotmjelke, do pschitwarła, hdyž šo plōkajche. Mała, šwucžeta, blēda žōnska štejesche tam pschi wanje a plōkajche. „Marja!“ rjekny Patoka k njej.

„Šchto dha je?“ wona wotmolwi a plōkajche dale. Wona tōn mjekšči šynt w jeho hlošku pyłta njebē. „Žona“, ša- pocža mandželšči i nowa i zunim hloškom a položil šwoju ruku na jeje ramjo. Nētko wona k njemu pohlada; pschetož pschecželneho šłowa i jeho rta wona šwucžena njebē. „Wodaj mi“, rēcžesche wón dale, ja wēm, so šym njeprawje čžinił; ja paš chzu nētko hinasčči byč. Chzešč mi k temu pomhacž?“ Rucže wuczahny Patokowa šwojeje ruzy i wanje a položil jej do jeho ruki. A dokelž bē wona žona i prawej, horzej lubosčžu, njecžinjesch jemu žanyč porokow dla šandženyč dnjow, ale džesche: „Šaj, Šano, mōj chzemoj jedyn druhemu k dobremu pomhacž. Sa wschaf tež pschezo tajka była nješym, šajkaž budžich byč mēka.“

Ššōnzo šakwēczi do pschitwarła a w nim štejesčtaj dwaj wobšboženaj mandželščaj, pschetož šchtož je Patoka šebi tehdy psche- dewšal, je tež pschewjedł. Ani jenicžkeje šapki palenza šo wjazy dōtknył njeje, a jeho džēczi šu šebi na šwojeho nana pošdžišcho nēšchto wjedžicž mohle.

„Šaj, Šano, mōj chzemoj jedyn druhemu k dobremu pomhacž. Sa wschaf tež pschezo tajka była nješym, šajkaž budžich byč mēka.“

Ššōnzo šakwēczi do pschitwarła a w nim štejesčtaj dwaj wobšboženaj mandželščaj, pschetož šchtož je Patoka šebi tehdy psche- dewšal, je tež pschewjedł. Ani jenicžkeje šapki palenza šo wjazy dōtknył njeje, a jeho džēczi šu šebi na šwojeho nana pošdžišcho nēšchto wjedžicž mohle.

Ššōnzo šakwēczi do pschitwarła a w nim štejesčtaj dwaj wobšboženaj mandželščaj, pschetož šchtož je Patoka šebi tehdy psche- dewšal, je tež pschewjedł. Ani jenicžkeje šapki palenza šo wjazy dōtknył njeje, a jeho džēczi šu šebi na šwojeho nana pošdžišcho nēšchto wjedžicž mohle.

„Bombaj Bōh“ njeje jenož pola šnjefow duchownych, ale tež we wschēch psche- dawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacž. Na šchtwōrcž lēta placžil wón 40 pj., jeno tliwe čžišla šo ša 4 pj. pschedawaju.